

(De topatleet krijgt applaus van de menigte, daarna geeft hij een interview.)

Ik heb er eigenlijk nooit aan getwijfeld dat zoiets mogelijk is, maar nu... 10 seconden, dat is de geluidsmuur, 9,9; dit is het mooiste moment van m'n leven. Dank u.

(Hij schrijft in zijn notitieboekje.)

Stormwaarschuwing, 9,9 seconden. De eerste keer onder de 10 seconden. Nu zou ik kunnen instappen en vertrekken. Te allen tijde.

(Hij gaat aan boord van de gereedschapskist en vaart uit. Muziek: "La Forza del Destino". Licht: "Op zee". Na de fanfare weer de oude belichting: "In de werkplaats".)

Al die mensen staan op het strand. Radio, teevee, koperblazers. Misschien schrijft iemand ooit wel eens een opera over mijn reis: Een man zeilt in een gereedschapskist over zee. Helemaal alleen. Dat zou toch een goed onderwerp zijn.

(Hij rijt een groter gat in het plastic en spreekt tot de toeschouwers. De muziek ondersteunt zijn visioen.)

Beeld u zich het volgende in: De opera, feeststemming, de kristallen luchters worden gedoofd, applaus voor de dirigent: ouverture, doek.

(Hij scheurt het plasticdoek stuk.)

Op het toneel staan jonge, slanke meisjes, danseressen, een hele bende. Links. De mannen rechts. Mooie kostuums. Allemaal zeedieren, kreeftjes, krabben, garnalen, sponsjes, mosselen, slakjes, zeesterren, inktvissen, sidderroggen, zilvertvissen...

(Hij schildert het publiek kort de mannenkant.)

Ginder: algen, kwallen enzovoort. Al die slijmtoestanden, weet u wel. Die turnen nu allemaal door elkaar, huppelen op een haar na langs elkaar heen. Ze maken allerlei bewegingen. Verschillende. Altijd weer nieuwe. Mooi, niet? Nu gaat er op de achtergrond een sluis open. Het koor komt op: bas, de blauwe walvis, tenor, alt, de haai, de inktvis, sopraan, de kogelvis, alle...

(Hij neemt de grammofoonplaat van de platendraaier.)

Dan komt er een wondermooi zeepaardje uit het water, zingt en vertelt hoe we elkaar ontmoet hebben. Daarvoor is maar één rolverdeling denkbaar. Zeepaard: Maria Callas, sopraan. Ik zou elke repetitie bijwonen en haar van de zee vertellen. Helemaal op het eind van de opera hoort een heuse parade: reuzedecors, confetti, vaandels, koperblazers.

(Hij ontwaakt uit zijn droom.)

Steeds hetzelfde liedje. Ik ben nog niet zo ver. Verder.

(Hij steekt zijn hoofd in de emmer water. Maria Callas zingt: "Nabucco. 2de bedrijf. Anch'io dischiuso un giorno.")

"Dikwijls droomde ik in zoet gesluimer van een zalig vervlogen tijd waar ver van alle kommer de zaligste uren mij toelachten."
Na 40 seconden heft hij zijn hoofd buiten adem uit het water.)

Dat is slecht. Telkens als ik overmoedig word, krijg ik pech. Eerst vervagen de getallen... Hoeveel emmers water blijven er over... Het bord wordt een weide... en ik zie weer dingen... altijd met muziek... Een mammoet tupt in drie sprongen over het voetbalveld... ta... ta... ta... drie sprongen... driesprong... Trein gemist. Je

mag nu eenmaal nooit opgeven.

(Hij kijkt nog eens op de chronometer.)

Dat is slecht.

(Als straf klapt hij het deksel van de kist op z'n vingers dicht. Hij praat met z'n groen pak dat op de ligstoel hangt.)

Ieder die wat bereiken wil, moet daar doorheen. Als 't aan jou lag, stond ik hoogstens in de tuin te wroeten of bonen te kweken. Zoals vroeger onze buurvrouw.

(Hij schudt wild met z'n jas.)

Ik wil niet als onze buurvrouw zijn: zij mag jarenlang mest staan mengen, daarover schrijft niemand een opera.

(Woedend gooit hij de jas over de schouwers.)

Voorals niks wagen, altijd bescheiden blijven... zelfs een slang trekt d'r jas uit als die gaat spannen.

(Hij trekt de jas aan.)

Vroeger moest ik in dit pak trainen. Rotgevoel. Ik bedoel, dit vel is echt, Manchester... goeie kwaliteit... maar om te trainen stoort het... bij elke stap. U herinnert zich zeker ook uw schooltijd nog. Natuurlijk. Mij lachten ze uit omwille van m'n oren. Elke ochtend stond ik voor de spiegel en dacht: ik ben geen vleermuis, ik ben zorro. Krachtdadig probeerde ik dan naar school te gaan. Met turnpantoffels zou die truuk zeker gewerkt hebben. Maar ik moest natuurlijk altijd die belachelijke sandalen aantrekken, met riempjes. Bij elke stap piepten die sandalen: Zorro? Zweefvlieger, vleermuis, zweefvlieger, vleermuis.

(Zijn oren worden eindeloos groot.)

Zo waren m'n oren en ik ben een vleermuis.

(Muziek: "La Traviata", het speeldootheema. Hij gooit de jas weer op de ligstoel.)

Die tijd is voorbij.

(Trots bekijkt hij zijn "rioolarbeidersbroek". Hij zet zijn zuidwester goed.)

Een goed koetswerk is belangrijker dan je denkt.

(Het pak schijnt hem de toeschouwers te doen opmerken.)

Mij is 't om 't even. Moeten ze toch over het hek heen kijken. Maakt mij niets uit. Nu zal je eens wat meemaken: ik blijf gewoon zitten.

(Hij gaat zitten en wacht. Hij stopt de tijd, tot het voor de toeschouwers vervelend wordt.)

Zie je, ze weten niet meer wat te doen, mensen zoals ik hebben ze nodig. Ze zijn op ons aangewezen. Als niemand een record vestigt, dan loopt er niks. Lege kranten — 30 bladzijden, allemaal wit. Radio of teevee moet je niet meer aanzetten, alleen een flauw geruis. Om de twee uur verschijnt een juffrouw die zegt dat er niks gebeurd is, dan weer flauw geruis.

(Hij maakt zich een zoutwaterdrankje.)

Na verloop van tijd zie je ook haar niet meer. Zo een zeurkous als jij hebben jullie gezegd, ze wil zich gewoon gewichtig voordoen.

(Hij neemt een slok. Hij huivert ervan.)

Ja lach maar. 't Is afschuwelijk, ik krimp er helemaal van ineen. Maar dat is dan ook de bedoeling van de training.

(Nadenkend bekijkt hij het zoute water.)

Niet te geloven dat vissen in dit brouwsel kunnen leven.

(Hij kijkt naar het publiek.)

Bij vissen weet je nooit of ze wat denken. Ik weet helemaal niet of ze ene moer zien door die smurrie. Misschien is hen dat om het even. Ik denk dat mijn werk hen koud laat. Al deed ik hier de meest ongelooftelijke dingen, om het even wat... met één hand op de slurf van een olifant, of... met 40 rauwe eieren jongleren, dan zou hen dat nog niet beroeren. Ze zwemmen gewoon, de hele dag lang. Soms doet er eens eentje z'n mond open en dicht. Dan zie je kleine blaasjes. Ze hebben het hele jaar door vakantie. Ze dobberen er zo maar wat op los.

(Hij zet de platenspeler op. Muziek: Het prelude van Nabucco, 2de bedrijf "Anch'io dischiuso un giorno". Hij heeft zijn koptelefoon opgezet, de muziek is in de zaal te horen. Bij de aanhef van Maria Callas' stem doet hij de koptelefoon af, het gezang kan nu alleen nog door de koptelefoon gehoord worden.)

Is zij geen wonderbaarlijke vrouw? Gelukkig is ze geen vis of er kwam niks uit.

(Hij zet de koptelefoon weer op. Men kan de muziek horen door de luidsprekers in de zaal.)

Wat een prestatie. Is het niet gek dat wij zoveel kunnen en de vissen niet?

(Hij doet de koptelefoon weer af. De muziek komt nu alleen nog door de koptelefoon.)

Dat is geen toeval. Lang geleden heeft iemand zich een week lang in de werkplaats opgesloten. Hij heeft ook het een en het ander voor mekaar gekregen: een mooie tuin, palmen, bergmeren, bergen enzovoort. Helemaal op 't einde deed hij nog een paar experimenten. Hij beschikte over nauwelijks meer materiaal dan een emmer water, een roestig blik, een paar eieren en wat pleister. Als we 't hadden kunnen zien, zouden we gezegd hebben: die is niet goed snik.

(Triomfantelijk slaat hij zich op de benen.)

Jaaa... Maar kijk nu toch eens: een hoop water, ijzer, eiwit, kalk, veel meer is het niet. Het had natuurlijk ook een vis kunnen zijn. Op de ochtend van de zevende dag gooide hij zijn materiaal in een hoekje en wou naar huis. "Waf, waf, waf" klonk het plots uit de hoek. Daar zat een piepkleine teckel die hem met trouwe oogjes aankeek. Toen dacht de grote baas: "Ja, als het zo makkelijk is zo een leuk beestje te scheppen, dan werk ik nog wat verder." Hij keilde zijn materiaal verder door de werkplaats en tegen de avond aan stond het hele boeltje vol.

(Hij doet talloze dierkreten na. Hij geeft zich over aan een achtervolging tussen kat en hond.)

Honderden dieren.

(Hij zet de koptelefoon weer op. Men hoort de muziek in de zaal.)

U en ik en ook die daar, net dezelfde mengeling als al die dieren. Een emmer water, een roestig blik, een paar eieren en wat pleister.

(Hij doet de koptelefoon weer af.)

Dezelfde mengeling, maar bij ons ging hij nog een stapje verder. Gelukkig, anders waren wij ook...

(Hij doet na hoe vissen hun luchtblaasjes laten opstijgen en probeert verder zijn verhaal te doen.)

Tegen de avond doet hij de deur naar de tuin open en laat het ene dier na het andere buiten. Allemaal worden ze nog eens onderzocht. De volgende... de volgende... Je ziet er uit als een gans.